U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **S. S.**, zast. Mgr. Andreou Eger, advokátkou se sídlem nám. Republiky 60, Tachov, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, čj. OAM-347/ZA-ZA02-ZA02-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 11. 2015, čj. 60 Az 10/2015-39,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce, státní příslušník Ukrajiny, podal dne 7. 4. 2015 v České republice žádost o udělení mezinárodní ochrany. V žádosti a navazujícím pohovoru uvedl, že ani on, ani nikdo z jeho rodiny není a nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. Dále uvedl, že se narodil v Gorlovce v Doněcké oblasti, kde vyrostl. Nějakou dobu zejména kvůli práci žil v Čerkasech, kde žije jeho manželka a tchýně. Z Ukrajiny odešel, protože nechtěl bojovat ve válečném konfliktu, nechce zabíjet, a to ani vojáky, ani civilisty, bojí se o svůj život. Na adresu v Čerkasech mu byly doručeny povolávací rozkazy do ukrajinské armády, během pobytu v Gorlovce byl konfrontován separatisty, kteří se jej ptali, proč nebojuje a nazvali jej zrádcem. O odchodu z Ukrajiny se rozhodl potom, co jej separatisté zastavili a dvakrát jej udeřili po hlavě. Po návratu na Ukrajinu by jej údajně státní orgány zadržely a poslaly do armády; nebo by jej někdo na západní Ukrajině mohl zabít, aby po návratu do Gorlovky nemohl nastoupit do bojů za druhou stranu. Žalobce se domnívá, že ve své vlasti není v bezpečí. V České republice by chtěl žít a založit tady rodinu.

[2] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví žalobci mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neudělil. Konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možné učinit závěr, že žalobce ve své vlasti uplatňoval politické práva a svobody, za což by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Na situaci žalobce nedopadá ani § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť jeho obavy ze zhoršené situace na východě Ukrajiny nebyly azylově relevantní. Snaha vyhnout se nástupu do armády přitom sama o sobě není důvodem pro udělení azylu, zejména pokud se branná povinnost týká všech obyvatel. Pokud měl žalobce problémy se separatisty,

mohl své problémy řešit vnitřním přestěhováním v rámci své vlasti. Ostatně dle jím doložených dokumentů je žalobce již od roku 2009 zaregistrován k pobytu v Čerkaské oblasti. Žalovaný neshledal ani žádné důvody svědčící pro udělení doplňkové ochrany. Trest smrti byl na Ukrajině zrušen; ukrajinská legislativa neumožňuje ani postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a žalovanému nejsou k dispozici ani informace, že by takové osoby byly ze strany státních orgánů nějak znevýhodňovány. Pokud žalobce měl v Gorlovce potíže se separatisty, mohl se přesídlit do jiné oblasti na Ukrajině; pokud pak měl v Čerkasech potíže s jinými soukromými osobami, mohl požádat o pomoc státní orgány.

[3] Krajský soud v Plzni názoru žalovaného přisvědčil a rozsudkem napadeným kasační stížností žalobu zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (blíže k tomu usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Zdejší soud zdůrazňuje, že v posuzované věci nevyvstala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou NSS řešena. Ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu, resp. nedostatečného dokazování, NSS odkazuje na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudky ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS; ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 24/2003-48; ze dne 27. 10. 2004, čj. 5 Azs 125/2004-54, č. 864/2006 Sb. NSS; ze dne 25. 5. 2005, čj. 3 Azs 272/2004-67, č. 1288/2007 Sb. NSS; ze dne 19. 8. 2005, čj. 4 Azs 467/2004-89, č. 1095/2007 Sb. NSS. Podle obsahu správního spisu si správní orgán obstaral o zemi původu stěžovatele dostatek podkladů, aby o skutkovém stavu neměl důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a jeho rozhodnutí je tak v souladu s citovanou judikaturou.

[8] Stěžovatel opíral svou žádost o udělení mezinárodní ochrany především o nebezpečí vyvolané eskalací sporu mezi ukrajinskou vládou a separatisty, kteří ovládají jihovýchodní část země. NSS přitom již dospěl k závěru, že bezpečnostní situaci na Ukrajině *„nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“* (viz např. usnesení NSS ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26; ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31; ze dne 9. 12. 2015, čj. 6 Azs 232/2015-32; ze dne 16. 12. 2015, čj. 3 Azs 209/2015-35; či ze dne 14. 1. 2016, čj. 7 Azs 311/2015-22; obecně pak rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS). Žadatelé

o mezinárodní ochranu musí prokázat dostatečnou míru individualizace dopadů probíhajícího ozbrojeného konfliktu.

[9] Žalobce se konkrétněji obával, že bude muset bojovat na jedné, nebo druhé straně probíhajícího konfliktu. Žalovaný i krajský soud se touto specifikací dopadů ozbrojeného konfliktu zabývali dostatečně. Pokud stěžovatel odmítá službu v armádě, lze k tomu uvést, že to „*odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Může je zakládat, pokud je odůvodněno reálně projeveným politickým nebo náboženským předsvědčením*“, což ovšem není stěžovatelův případ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49; či ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, ve vztahu k současné ukrajinské krizi pak usnesení NSS ze dne 9. 12. 2015, čj. 6 Azs 232/2015-32; či ze dne 16. 12. 2015, čj. 3 Azs 209/2015-35). Tyto závěry z ustálené judikatury plně dopadají i na nyní projednávanou věc. Na tom nic nemění ani skutečnost, že stěžovatel tvrdí, že dotčený ozbrojený konflikt má i mezinárodní rozměr, a proto nelze předpokládat, že konflikt je pouze přechodný.

[10] Pokud stěžovatel přece jen měl problémy se soukromými osobami nebo se domnívá, že neodůvodněně čelil zásahu státních bezpečnostních složek, mohl se v rámci Ukrajiny vnitřně přesídlit, jak NSS v řadě jiných případů již poukázal (viz rozsudky ze dne 24. 1. 2008, čj. 4 Azs 99/2007-93, č. 1551/2008 Sb. NSS; ze dne 19. 2. 2008, čj. 2 Azs 102/2007-78; k přesídlení v rámci území Ukrajiny pak viz usnesení ze dne 25. 3. 2015, čj. 3 Azs 259/2014-26; a ze dne 4. 8. 2015, čj. 6 Azs 113/2015-30). Také se mohl domáhat vnitrostátních prostředků nápravy (viz např. rozsudky NSS ze dne 22. 12. 2005, čj. 6 Azs 479/2004-41; ze dne 28. 2. 2007, čj. 4 Azs 146/2006-100; nebo ze dne 27. 10. 2011, čj. 6 Azs 22/2011-108). To mu ostatně ve shodě s ustálenými názory zdejšího soudu sdělil jak žalovaný, tak krajský soud. Ve vztahu ke zcela obecné výtce, že na Ukrajině bují korupce, nefunguje úřednický aparát a nejsou dodržována lidská práva, zdejší soud stěžovatele odkazuje na rozsudek NSS ze dne 21. 11. 2003, čj. 7 Azs 13/2003-40, dle něhož pouhá nespokojenost se stavem dodržování lidských práv, navíc žalobcem ani v zemi původu neprojevená, nezakládá azylový důvod.

[11] Stěžovatel rovněž namítl, že při posuzování žádostí o mezinárodní ochranu jsou Ukrajinci oproti cizincům utíkajícím z Eritreje nebo ze Sýrie diskriminováni, neboť na rozdíl od nich nejsou automaticky považováni za uprchlíky, přičemž všichni utíkají před občanskou válkou. Tuto námitku nelze věcně projednat, neboť obsahově shodný žalobní bod stěžovatel v řízení před krajským soudem vznesl opožděně, a to až při jednání před krajským soudem dne 30. 11. 2015, ačkoliv lhůta pro doplňování žaloby dle § 32 odst. 1 zákona o azylu mu uplynula 28. 8. 2015. Nad rámec nezbytného k tomu zdejší soud poznamenává, že lze jen velmi obtížně srovnávat např. konflikt v Sýrii s konfliktem na Ukrajině, a to zejména pro naprosto odlišné dopady, které oba svou kvalitou odlišné konflikty vyvolávají pro civilisty.

[12] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu